

úspěchu. Není ani předpisu a nelze zejména z § 17 vyčísti, že by manžel soudním rozsudkem rozvedený, chce-li se domáhati rozluky manželství, musil své návrhy v nesporném řízení opíratí o skutečnosti na jevo vyšlé ve sporu o rozvod, a že by je nesměl opřítí v řízení sporném o skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo nevyšlé. Rekursní soud tudíž nepochybil, když námitku nepřípustnosti pořadu práva změnou usnesení soudu první stolice zavrhl.

Čís. 5957.

Rodiče jsou prosti povinnosti, dáti dceři věno, má-li sama v době sňatku dostatečné jmění pro přiměřené věno.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, R I 293/26.)

Navrhovatelka provdala se dne 23. ledna 1923, dne 25. února 1923 vybrala svůj vklad u záloženského spolku a použila vybraných peněz jednak k úhradě živobytí, jednak k zaplacení dluhů svého manžela. Žádostí ze dne 25. února 1925 domáhala se na soudě, by rodiče byli uznáni povinnými vyplatiti jí věno 25.000 Kč. Soud první stolice přiznal navrhovatelce 12.000 Kč jakožto věno přiměřené majetku rodičů, od něhož odpočetl 6.000 Kč vyplacených již navrhovatelce na věno. Rekursní soud nevyhověl rekursu rodičů, maje za to, že rodiče jsou povinni, dáti dceři věno, ježto neměla jmění v době podání žádosti.

Nejvyšší soud žádost zamítl.

Důvody:

Právem vytýkají stěžovatelé napadenému rozhodnutí zřejmý rozpor se zákonem (§ 16 nesp. říz.), pokud se opírá o právní názor, že k vlastnímu, pro zřízení přiměřeného věna dostatečnému jmění žadatelky nelze přihlížeti, když tohoto jmění neměla v době, kdy podala návrh na zřízení věna. Doslov Šu 1220 obč. zák., »nemá-li nevěsta vlastního jmění, jsou rodiče povinni dcerám při jejich provdání věno dáti« nasvědčuje jasně tomu, že dobou, ve které dcera musí míti vlastní jmění, by rodiče byli sprostěni povinnosti dáti jí věno ze svého, je doba jejího sňatku. Jinak by zákon nemluvil o nevěstě, nýbrž mluvil by o dceři, pokud se týče vnučce, neb o manželce, a kdyby bylo lze přihlížeti ke stavu dceřina jmění v době pozdější, po sňatku, nemělo by smyslu určení, že rodiče jsou povinni věno dáti při sňatku, neboť tu nemohou ještě věděti, zda podle budoucího stavu dceřina jmění vůbec budou či nebudou povinni, dáti věno. Nutno proto uznati za správný výklad Šu 1220 obč. zák., podle něhož jsou rodiče tehdy prosti povinnosti dceři dáti věno, když ona má sama dostatečné jmění pro přiměřené věno v době svého sňatku. Toť ostatně právní názor také v písemnictví uznávaný. Podle zjištění nižších soudů se žadatelka provdala 23. ledna 1923 a měla tehdy u spořitelního a záloženského spolku uloženo 10.000 Kč, které si 25. února 1923 částkou 10.244 Kč 66 h vybrala. Je

proto při určení jejího věna k této částce přihlížeti jako k vlastnímu jejímu jmění. Ježto pak nižší soudy zjistily, že přiměřené její věno podle poměrů rodičů činilo 12.000 Kč a že 6.000 Kč již věnem od nich dostala, nejsou její rodiče vzhledem k vlastnímu jejímu jmění v době jejího sňatku povinni, jí na věno ještě něco dopláceti. Že žadatelka ono jmění, které měla v době sňatku, neměla již v době žádosti ze dne 25. února 1925, je podle toho, co bylo doličeno, právně úplně bez významu a lze jen mimochodem k tomu poukázati, že žadatelka, když svého jmění skutečně použila tak, jak rekursní soud udává, použila ho v podstatě k úhradě nákladu s manželským spoluzitím spojeného aneb jinak ve prospěch svého manžela, tedy k účelům, kterým věno podle své povahy má sloužiti, takže své jmění patrně sama pokládala za část svého věna podle §u 1220 obč. zák.

Čís. 5958.

Bylo-li žalobě, již byly proti úpadkové podstatě uplatněny nároky vylučovací, právoplatně vyhověno, jest přisouditi útraty proti úpadkové podstatě ve smyslu §u 409 c. ř. s. Jde tu o dluh podstaty ve smyslu §u 46 konk. ř., jehož další součástí tvoří exekuční útraty, vzešlé nuceným vymáháním útrat sporu. Dluh jest uspokojiti z úpadkové podstaty přede všemi ostatními úpadkovými věřiteli a bez ohledu na stav úpadkového řízení, předpokládajíc, že nedostatečnost podstaty k úplnému krytí není již zřejmou. Jest povinností správce úpadkové podstaty, by se bránil proti zažalovanému nebo exekučně vymáhanému nároku, že pro nedostatečnost podstaty nemůže býti plně uspokojen, jakmile tato nedostatečnost jest zřejmou a jest práv věřitelům podle §u 81 konk. ř., po případě nese vlastní újmu. Bylo-li dosaženo plného uspokojení pohledávky za podstatou, pokud nedostatečnost podstaty nebyla ještě seznána, nemůže již placení býti požadováno zpět z toho důvodu, že později se ukázala podstata nedostatečnou. Totéž platí, bylo-li nabyto zajištění pro pohledávku. Jest povinností správce úpadkové podstaty, by prokázal nedostatečnost podstaty, a to buď námitkami ve sporu o pohledávku neb odporem proti vymáhanému nároku podle §u 35 ex. ř. Nemůže však okolnost tuto namítati ve sporu, jímž se věřitel domáhá na něm jako poddlužníku zaplacení, ježto mu byla pohledávka podstaty proti správci přikázána k vybrání.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, Rv I 2082/25.)

Firma P. žalovala úpadkovou podstatu Jana T-a, zastoupenou žalovaným jako jejím správcem na vyloučení věcí z podstaty z důvodu vlastnictví, spor vysoudila a byly jí přisouzeny útraty sporu, jakož i útraty exekuční. Ku vydobytí útrat vedla žalobkyně exekuci zabavením nároku, příslušejícího dlužníku (podstatě) z důvodu realizace úpadkové podstaty proti žalovanému jakožto správci úpadkové podstaty. Ježto žalovaný se zdráhal zaplatiti vymáhaný peníz, domáhala se ho žalobkyně na něm žalobou. Procesní soud první stolice (okresní soud